

ИЗПОВѢДЪ

Азъ не съмъ се родилъ на Олимпъ,
на Парнасъ азъ не съмъ се разхождалъ,
стиховетъ ми — остри стрели —
за салонни игри не подхождатъ.

Не обичамъ студения стихъ,
моятъ изворъ е робската мжка,
азъ отъ рано мечтателятъ стрихъ,
буреносецътъ въ мене изпъкна.

Още въ пелени тръгнахъ насамъ
— бѣжанецъ, незапомнилъ Егея,
но затуй мисълта ми е тамъ
— за народътъ си пиша и пѣя.

Въвъ душата си злоба набрахъ —
непонасямъ робията черна
и по моитъ млади ребра
сж увивали гumi мизерници.

Но въ сърдцето ми, аленъ плакатъ,
съмъ написалъ тревожни сигнали,
азъ разбирамъ — не може така . . .
(и народътъ ми вече разбралъ е).

Не, не съмъ се родилъ на Олимпъ,
на Парнасъ азъ не съмъ се разхождалъ.
Стиховетъ ми — бойни стрели —
враговетъ народни пробождатъ.